

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 11 stycznia 2016r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, w Wydziale XVII Karnym Odwoławczym,
w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Susmaga

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Popławska

w obecności Oskarżyciela _____

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2016r.

sprawy

M. K. obwinionego o wykroczenie z art. 124 § 1 kw, na skutek apelacji obrońcy obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 11 grudnia 2013r., sygn. akt VI W 2392/12.

I. na podstawie art. 437 § 1 kpk uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 62 § 2 kpw i art. 45 kw umarza postępowanie w sprawie,

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

SSO Małgorzata Susmaga

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2013 roku w sprawie VI W 2392/12 Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu uznał obwinionego za winnego wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. (k. 146).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł obrońca obwinionego (k. 160 – 163).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego nie podlegała rozpoznaniu, albowiem karalność wykroczenia będącego przedmiotem niniejszej sprawy uległa przedawnieniu.

Sąd Rejonowy uznał obwinionego za winnego przypisanego mu wykroczenia, które zostało popełnione w dniu 27 maja 2012 roku.

Tymczasem zgodnie z przepisem art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu.

Zgodnie z przytoczonym przepisem art. 45 § 1 k.w. in fine karalność przypisanego obwinionemu wykroczenia ustała z dniem 27 maja 2014 roku.

Upływ dwuletniego okresu karalności wykroczenia, przewidzianego w art. 45 § 1 kw, stanowi negatywną przesłankę prowadzenia dalszego postępowania w kwestii istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności, w szczególności w sytuacji, gdy nie można przyjąć, iż istnieją od razu przesłanki do uniewinnienia obwinionego z braku czynu, braku znamion czynu jako wykroczenia albo braku winy. Przesłanki tej nie może przełamać dyspozycja normy art. 45 § 2 kw, z uwagi na niespełnienie warunków w niej zawartych, a także wobec faktu, iż przedawnienie już nastąpiło

(podobnie: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2002 r., sygn. akt IV KK 141-02 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., sygn. akt IV KKN 264/99). W niniejszej sprawie nie było możliwym wydanie wyroku uniewinniającego obwinionego bez szczegółowego rozważenia wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, pochodzącym od obrońcy obwinionego, przeprowadzenia analizy dowodów zgromadzonych w sprawie i oceny rozważań Sądu I instancji, albowiem wyjaśnienia obwinionego, zeznania świadków nie są w swej istocie jednakowe, spójne i nie przedstawiają jednej, takiej samej wersji zdarzenia. Nie byłoby zatem możliwe uznanie a priori, iż obwiniony nie popełnił zarzucanego mu wykroczenia, jego czyn nie wypełnił znamion wykroczenia lub nie ponosi on winy za zaistniałe zdarzenie.

Zgodnie z przepisem art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie orzekania. Zaś zgodnie z przepisem art. 62 § 2 k.p.w. w razie stwierdzenia okoliczności wyłączających orzekanie po wszczęciu postępowania, sąd wydaje postanowienie o jego umorzeniu, a jeżeli rozpoczęto przewód sądowy – wyrok o umorzeniu postępowania.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 62 § 2 k.p.w. i art. 45 § 1 k.w. umorzył postępowanie w sprawie.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 118 § 2 k.p.w. – obciążając nimi Skarb Państwa, a to z uwagi na umorzenie postępowania w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny.

Małgorzata Susmaga